

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 993/2015
04.11.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиле Т.Ш. из П., чији је пуномоћник Д.Д., адвокат из П., против туженог Здравственог центра У. из У., ради поништаја одлуке, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1328/14 од 09.12.2014. године, у седници одржаној 04.11.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1328/14 од 09.12.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пријепољу П1 248/11 од 21.01.2014. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле којим је тражила да се поништи као незаконито решење директора туженог 0106 број 3087 од 04.07.2011. године и утврди да је ступањем на рад дана 10.06.2011. године засновала радни однос на неодређено време на радном месту медицинске сестре у одсеку за кућно лечење и негу Службе за здравствену заштиту одраслих становника ОЈ Дом Здравља П.. Ставом другим изреке одређено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Апелациони суд у Крагујевцу је пресудом Гж1 1328/14 од 09.12.2014. године одбио као неосновану жалбу тужиле и потврдио првостепену пресуду.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужила је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 399. ЗПП Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 125/04, 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11), па је утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној

дужности. Неосновано се у ревизији указује на постојање битне повреде из члана 361. став 1. у вези члана 382. став 1. ЗПП, с обзиром да другостепена пресуда садржи оцену свих жалбених навода од одлучног значаја.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је уговором о раду од 25.03.2011. године засновала радни однос код туженог на одређено време ради замене раднице О.Ј., а до њеног повратка са неплаћеног одсуства. О.Ј. је била дужна да ступи на рад код туженог 01.06.2011. године, због чега је тужени решењем од 09.06.2011. године тужили отказао уговор о раду са 01.06.2011. године, истовремено одредио да се тужили радни однос продужава за дане неискоришћеног годишњег одмора и да закључно престаје са 09.06.2011. године. Одсутна радница није ступила на рад код туженог 01.06.2011. године, због чега је тужили од стране туженог најпре дат усмени налог да настави са радом од 10.06.2011. године, а потом је донето решење директора туженог од 04.07.2011. године, којим је стављено ван снаге решење о отказу уговора о раду од 25.03.2011. године.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев тужиле.

Чланом 37. став 3. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05, 61/05) прописано је да се радни однос на одређено време, ради замене привремено одсутног запосленог, може засновати до повратка привремено одсутног запосленог.

У конкретном случају, тужила је засновала радни однос код туженог до повратка привремено одсутног запосленог. С обзиром да привремено одсутна радница није ступила на рад по истеку одобреног неплаћеног одсуства, то тужили радни однос фактички није ни престао са 09.06.2011. године. Како није дошло до повратка привремено одсутног запосленог, није ни настао правни основ за доношење решења туженог од 09.06.2011. године, којим је тужили отказан радни однос, с обзиром да је тужила наставила да ради, па наведено решење није ни произвело никакво правно дејство. Имајући у виду да нису ни били испуњени услови за престанак радног односа тужили, оспорено решење којим је стављено ван снаге решење о отказу уговора о раду има само деклараторан карактер, јер је њиме усклађено правно са фактичким стањем, па је правилан закључак нижестепених суда да нема основа за његов поништај.

Према члану 32. истог закона уговор о раду се закључује пре ступања запосленог на рад, у писаном облику (став 1.). Ако послодавац са запосленим не закључи уговор о раду у складу са ставом 1. овог члана, сматра се да је запослени засновао радни однос на неодређено време даном ступања на рад (став 2.).

Тужила је пре ступања на рад закључила уговор о раду у писаном облику и исти је заснован до повратка привремено одсутног запосленог. С обзиром да се одсутна радница није вратила на рад са истеком одобреног плаћеног одсуства, правилно судови налазе да тужила дана 10.06.2011. године није ступила на рад и засновала радни однос, већ је наставила да ради у складу са раније закљученим уговором о раду од 25.03.2011. године, којим је засновала радни однос код

туженог до повратка на рад одсутног запосленог. Имајући у виду да је тужени донео решење којим је ставио ван снаге своје раније донето решење о отказу уговора о раду тужиље, неосновани су наводи ревизије да је тужиља по основу закона даном ступања на рад 10.06.2011. године засновала радни однос на неодређено време.

Наводима ревизије се побија утврђено чињенично стање, па их Врховни касациони суд није испитивао, будући да се утврђено чињенично стање ревизијом не може побијати у смислу члана 398. став 2. ЗПП.

На основу члана 405. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Љубица Милутиновић, с.р.**